

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]
andre Prioriteter. Mange var jo betænkelige ved det sidste, men jeg tror, man kan slaa fast nu, at det har været en fortrinlig Lovgivning, og det er jo ogsaa det, der er givet Udtryk for her af Ordførerne. I Perioden fra 1937 til nu, hvor der ikke er givet Statslaan, men kun givet private Laan med Fortrinsstilling, og hvor alle Pengeinstitutterne har været med, har man ogsaa erkendt, at det er en fuldt ud forsvarelig Laangivning, man her er inde paa, idet Grundforbedringen selv sagt betyder en overordentlig stor Forbedring af Stillingen for de Panter, der i Forvejen er i Ejendommen. Det glæder mig derfor, at man udtaler Velvilje over for en Fortsættelse af denne Lovgivning, og at man anbefaler Lovforslaget.

Til det ærede Medlem Hr. Rahbek vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke se, der sker saa meget ved, at der kan være visse Forskelligheder mellem Virkningerne af Grundforbedringsloven og af Landvindingsloven. Det kan være, bliver der sagt, at de Bestemmelser, man har indført i Landvindingsloven om to Trediedele Tilskud, kan bevirke, at et Arbejde bliver udført efter den Lov, medens det ellers vilde blive udført som Grundforbedringsarbejde med 50 pCt. Tilskud. Men det, det gælder om for os, er, at Arbejdet kommer i Gang; om det kommer i Gang efter den ene eller den anden Lov, synes jeg kommer i anden Række. Sagen er den, at ved Landvindingsarbejder tager man navnlig store Vandløb o. lign. med, hvor det er vanskeligt for de paagældende Lodsejere selv at gennemføre Arbejdet, selv med 50 pCt.s Tilskud, hvorimod man ved det almindelige Grundforbedringsarbejde ikke særlig tænker paa den Slags store Vandløb. Jeg tror derfor ikke, det gør noget, at man har den Forskel med Hensyn til Statens Offer efter de to Love.

Bestemmelsen i § 2 om, at Kommissionen, naar der er Tale om smaa Beløb, kan afgøre Sagen ved 3 Medlemmer i Stedet for ved hele Kommissionen, betyder ikke, at man vil tage mere Hensyn til de større end til de mindre Arbejder, men at man med Hensyn til Udgifterne og den hurtigste og mest praktiske Maade at gennemføre Arbejdet paa mener, at 3 Mand meget vel kan overse et saadant Arbejde, saa at de selv kan træffe Afgørelsen, hvis Kommissionen finder det rigtigt.

Angaaende den Ekspropriation, der kan finde Sted, naar det er absolut nødvendigt, udtalte det ærede Medlem, at han havde nogen Betænkelighed ved, at man forlanger,

at den, som vil appellere en saadan Afgørelse om Ekspropriation og Erstatning, i det Tilfælde, Appellen gaar ham imod, selv skal betale Omkostningerne. Jeg synes imidlertid, at man har sikret Lodsejeren i saa stort Omfang som overhovedet muligt. For det første skal man gøre Forsøg paa ved mindelig Overenskomst at faa ham til at afstaa disse Arealer, for det andet skal man, hvis man alligevel maa gaa til Ekspropriation, yde fuld Erstatning, og for det tredie vil med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse og Udbetaling Reglerne i Forordningen af 15. Marts 1845 være at følge. Det vil sige, at man i enhver Henseende sikrer Lodsejeren ud fra den Erfaring, som man har gjort gennem Aarene. Jeg føler mig derfor overbevist om, at der saa godt som aldrig, maaske aldrig, vil blive begaaet Uret mod den paagældende Lodsejer. Hvis han saa alligevel synes, at der er sket ham Uret — og jeg ved godt, der er Folk, som, naar de skal vurdere deres egne Sager eller Varer til Afstaaelse, ser forfærdelig optimistisk paa det —, saa er det ikke for meget, at han selv betaler Omkostningerne, om Afgørelsen gaar ham imod. Hvis han har Ret, stiller Sagen sig anderledes. Jeg forstaar ogsaa paa det ærede Medlem, at selv om han udtalte en vis Betænkelighed, vilde han alligevel for sit Vedkommende anbefale Lovforslaget.

Til det ærede Medlem Hr. Krarup vil jeg gerne angaaende Valget imellem Statslaan og private Laan sige, at der er frit Valg imellem disse to Laaneformer. Der er ingen, der tvinges til at tage Statslaan, men kan de ikke faa private Laan, som de synes er tilfredsstillende, kan de henvende sig om Statslaan.

Det ærede Medlem Hr. Martin Sørensen (Peterslund) talte ogsaa om disse to Laaneformer, og teoretisk set er det jo rigtigt, at man godt kan opnaa det første Laan af Staten og saa et yderligere Beløb hos de private Laaneinstitutter, men i Praksis tror jeg, det vil gaa saadan, at man, dersom man ikke kan klare sig med Statslaan og Tilskud, men skal have et betydeligt større Beløb, maa optage det hele hos de private Institutioner. Skulde der være nogle, som vilde ønske Laan begge Steder, maatte man i det specielle Tilfælde se at faa dem placeret saaledes, at man opnaaede det bedst mulige Resultat. Men jeg tror, at det mere er en teoretisk Drøftelse end en praktisk Situation, der kan komme til at foreligge.

Hermed sluttede Forhandlingen.